

حضرت عبدالمطلب

وفات عبدالمطلب جد بزرگوار پیامبر گرامی اسلام (ص) (8 عام الفیل)

ابوحارث عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف، بزرگ قبیله‌ی قریش در زمان جاهلیت و از بزرگان عرب بود.

ابوحارث عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف، بزرگ قبیله‌ی قریش در زمان جاهلیت و از بزرگان عرب بود. وی مردی عظیم‌الشان، رفیع منزلت، متّصف به اوصاف پسندیده و مشهور به افعال حمیده بود. عبدالمطلب جد پدری حضرت محمد(ص) و امام علی(ع) است. قوم قریش ریاست او را قبول داشته و به وجودش افتخار و مباهات می‌نمودند. از جمله آثار عبدالمطلب، حفر چاه زمزم است. او نذر کرد که هرگاه، خدای متعال، به او ده فرزند پسر کرامت کند، یکی از آن جمله را به سُنّت جدش، ابراهیم(ع)، قربانی کند. خدای، حاجتش برآورد و او را ده پسر عنایت فرمود. عبدالمطلب بر آن شد که نذرش را ادا کند. قرعه به نام عبدالله، پدر حضرت محمد(ص) افتاد. چون خواست او را قربان کند، خویشانِ مادری، او را ممانعت کردند. سرانجام با راهنمایی یکی از بزرگان، قرار بر این شد که دیه‌ی قریش را به جای عبدالله قربانی کنند که صد شتر معین گردید. عبدالمطلب همواره، محمد(ص) را نوازش می‌کرد، او را می‌بوسید و درباره‌ی او سفارش می‌نمود و می‌گفت: این چهره را چهره‌ی سروری و زعامت می‌بینم. چون عبدالمطلب را مرض موت رسید، ابوطالب را بخواند و او را گفت: محمد(ص) را از دل و جان مواظب باش که این کودک، رایحه‌ی پدر را استشمام ننموده و مهر مادر ندیده. این کودک را آینده‌ی قریش است. تو مسؤولی در دوران کودکی، مراقب و مواظب او باشی، مبادا آسیبی به وی رسد. پیامبر بزرگ اسلام، در زمان رحلت جدّ خود، هشت سال داشت.